

Tønsbergenseren mot strømmen

Anmeldelse av boken ElektroStress (2019) Odd-Erik Helgesen

Av Kaare Vennerød, Vivestad, Forfatter med bakgrunn fra miljøforskning og miljøforvaltning.

Anmeldelsen er også publisert i Tønsbergs Blad: 06. juni 2019

«Hvert av (de 102) ordene fra en Twittermelding Donald Trump la ut på søndag 5.5 har kostet aksjemarkedet rundt 13 milliarder dollar» (Nettavisen 9.5.2019).

Hvem er i tvil om at vi lever i en vanvittig tid! Det finnes en Tønsbergenser som har oppdaget dette. Mannen heter Odd-Erik Helgesen.

Han har skrevet en bok der han gjennom å beskrive sitt eget liv også viser et samfunn i dyp smerte.

Det han opplever, og lærer om vårt samfunn i dag, er så dramatisk at jeg nesten glemmer hans egentlige utgangspunkt, nemlig alle de forstyrrelser og skader som elektrisiteten rundt oss kan påføre den menneskelige kropp, og derved også menneskets mentale tilstand.

Begrunnelsen for problemet er såre enkelt: Siden menneskekroppen er full av prosesser der elektriske komponenter som elektroner og ioner er viktige og nødvendige bestanddeler, er det uten videre opplagt at elektriske og magnetiske prosesser rundt oss kan påvirke våre livsprosesser.

Jeg satt i går kveld og skulle ta et bilde med mitt mobilkamera. For å få godt lys på objektet, satte jeg opp en liten lysrørslampe. Da jeg skulle fokusere, begynte bildet på mobilkameraet å vibrere. Jeg måtte ta vekk lampen. Da ble kamerabildet rolig og fokusert. Jeg og mine hjerneceller ble da også beroliget.

Odd-Erik Helgesen har fått hele sitt liv snudd opp ned på grunn av sin ømfintlighet overfor strøm og magnetisme. Det skyldes både de direkte fysiske virkningene, men også at velferdssamfunnet ikke anser dette som et problem. Helgesen har fått lite medhold i at strømmen ødelegger hans liv, både via større kraftledninger, de enkelte elektriske installasjonene og alle elektriske og elektroniske apparater vi omgir oss med. Dette har medført mye anstrengelser og kostnader for Helgesen.

Samfunnet vårt tør rett og slett ikke å innrømme denne forurensningen. Det blir for dyrt. For meg er det spennende å få vite hvordan Odd-Erik oppdaget disse sammenhengene i sitt eget levde liv. Hvordan han etterhvert fant ut at mange andre hadde erfart det samme, også kjente personer på høyt nivå i samfunnet.

Hvordan han erkjente på lokalt, nasjonalt og globalt nivå at dette hadde for store økonomiske konsekvenser til at noen ville ta det på alvor.

Han erkjente hvordan mye av forskningen forsøkte å forklare seg bort fra kjensgjerningene.

For i utgangspunktet tror Odd-Erik Helgesen på forskning. På at myndighetene trenger et beslutningsgrunnlag for å ta viktige avgjørelser. Slik sett kunne han etablert et stort forskningsmiljø med dette som tema: «Påvirkninger på menneskekroppen fra elektrisitet og elektronikk».

Men han erkjente på et tidlig tidspunkt at motkreftene var for store. Han valgte derfor å forsøke å nå frem med sine erkjennelser ved å fortelle om sitt eget liv, og hvordan hans erfaringer og refleksjoner møter samfunnet vårt. Og det gjelder folk flest, media, næringsliv og politikk.

Sett fra mitt ståsted er fortellingen til Odd-Erik Helgesen revolusjonerende i forhold til hvordan kommunikasjon og politikk antakelig kommer til å endres fremover.

Vi vanlige mennesker opplever sterkere enn noen gang avstanden mellom våre vanlige liv og tanker, og det vi møter i det etablerte systemet utenfor privatsfæren. Det vi en gang på 80-tallet kalte fremmedgjøring.

Bortsett fra dem som når frem i media på grunn av påståtte brudd på forvaltningens løfter om velferdstjenester innenfor et bestemt regelverk, er det umulig å nå frem i media med synspunkter som ligger utenfor den etablerte «normalen».

På samme måte møter man veggen når man forsøker seg ad juridisk vei. Troen på rettssamfunnet i Norge er så sterk, at ingen tør å tenke nytt, selv om verden er totalt forandret siden reglene ble etablert. Tanken om å innføre større skjønn som prinsipp i norsk forvaltning ville knapt nok bli tatt inn som innlegg i en hovedstadsavis.

Det settes overhodet ikke spørsmål ved om grunnlaget for lovgivningen er forandret. Hva er for eksempel det reelle grunnlaget for at pressen selv gjennom PFU (pressens faglig utvalg) uten såkalt formell makt, likevel anses å være samfunnets organ for å prøve pressens overtramp?

Og denne mekanistiske oppfatningen av rettsstaten forplanter seg også i politikken, og derved i media. Eller er det kanskje i omvendt rekkefølge?

Jeg oppfatter at det er dette Odd-Erik Helgesen forteller meg. Og han forteller meg om en annen måte å formidle sitt tunge politiske budskap til folket: gjennom å skrive til meg på en lettfattelig og muntlig måte, men som likevel viser en kunnskapsmengde og en refleksjonsevne som jeg ikke finner så mange steder i vårt samfunn i dag.

Men han er en mann mot strømmen.

Kaare Vennerød Foto: Erik Brenli

<https://www.tb.no/meninger/miljovern/vitenskap-og-teknologi/tonsbergenserer-mot-strommen/o/5-76-1068274>